

зависимостъ въ отдѣлнитѣ мнѣния и общитѣ дебати, нека всѣки отъ васъ се изкаже по съвѣсть и убѣждение, като помните, че въ вашитѣ рѣцѣ се намира добротината, благоденствието и бждещитѣ сѣдбини на вашето отечество, повикано днесъ къмъ новъ политически животъ. . . . Послѣдното, рѣшително слово, въ всѣки случай, принадлежи вамъ и единствено вамъ. Да ви помогне Всевишниятъ при изпълнението на вашия свещенъ дългъ; да благослови Той вашитѣ дѣла и начинания за щастieto и благоденствието на вашата страна, толкова близка за насъ, руситѣ, по кръвъ, по принесенитѣ за нея отъ Русия жертви, по великодушнитѣ къмъ насъ чувства на нашия Царь, освободителя на бѣлгарския народъ. Обявявамъ първото събрание отъ прѣдставителитѣ на бѣлгарското княжество за открито и ви призовавамъ, господа, като подпишемъ протокола, да дойдете заедно съ мене, въ древния Търновски храмъ, да възнесемъ къмъ Господа Бога нашитѣ молитви за успѣшното заврѣшване на прѣдстоящия вамъ трудъ и принесемъ своята благодарностъ къмъ Царя на Царетѣ, за гдѣто ни е сподобилъ да участвуваме въ великата историческа минута, когато се възражда вашето многострадално отечество“....

Въ срѣдата на прѣдставителитѣ на бѣлгарския народъ господствувало силно смущение и негодуване. Тѣ, народнитѣ прѣдставители, не могли да се помирятъ съ мисълта за отдѣлването на Източна Румелия отъ Княжеството и оставянето на Македония въ старото положение *statu quo ante bellum*. На частнитѣ събрания между прѣдставителитѣ се възбуждалъ и обсждадалъ въпросътъ за съставяне протестъ, адресиранъ до великитѣ държави противъ постановленията на Берлинския договоръ, въ който се е съ-